

Author _____

Title _____

Class E 725

Book .5

J4H5

Jewish Patriotism and its Martyrs IN THE SPANISH-AMERICAN WAR 1898

A SERMON

DELIVERED AT THE SYNAGOGUE SONS OF ISRAEL,

13—15 Pike Street, New York.

On Sabbath Morning, the 17th Shebat, 5659.

January 28th, 1899,

—BY—

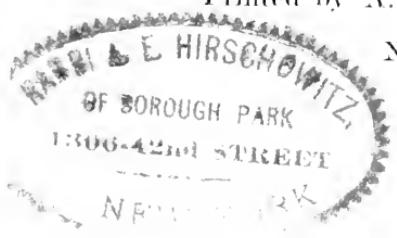
RABBI A. E. HIRSCHOWITZ.

TRANSLATED BY

A RUSSIAN-AMERICAN HEBREW

Printed by A. Sheinkopf, 210 Clinton St.
NEW YORK.

JUL 28 1962

Now these are the words of the letter that Jeremiah, the prophet sent from Jerusalem to the elders of the captives, and to the priests and to all the people whom Nebuchadnezzar had carried away captive from Jerusalem to Babylon, (*Jeremiah 29—4*) saying: Thus saith the Lord of hosts, the God of Israel, unto all the captives. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens, and eat the fruit of them; take ye wives and beget sons and daughters; and take wives for your sons, and give your daughters to husbands, that they may bear sons and daughters, and multiply ye there, and be not diminished, and seek the peace of the city whither I have caused you to be carried away captive, and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

Our history teaches since the days of Moses Nazaritic sects existed among Israel, developing such extreme ascetics as abandoning the building of homes and living in complete celibacy.

Such sects became quite numerous after the destruction of our sacred temple, as we find it detailed in (*Talm. Babil Babla Bathra 60 B.*) as follows:— The Rabbis taught since the destruction of the second temple that Separatists [Nazarenes] multiplied in Israel such who vowed not to eat meat nor drink wine and other abstinences, becoming so rigid that Rabbi Ishmael ben Elisha taught, from the date of the destruction of the temple it is a law that we impose upon ourselves abstemiousness, and from the period of Edomie tyrannical reign over us, decreeing annulment of Torah and its commandments, even forbidding us to enter into the covenant of a son (this commentary explains the practice of circumcision)

be it a law that we decree upon ourselves to forsake marriage, so as to give no birth to any offspring in order that the seed of Abraham become extinct.

To defeat such threatening annihilation or National suicide; Almighty God inspires Jeremiah to plead with captive Israel, console their misfortunes, comfort their aching hearts—awaken them to speak good tidings, so that they may strengthen their hearts and hands encouraging them to act bravely; with such enthusiasm Jeremiah utters the words of God. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens and eat the fruit of them. Take ye wives etc., that ye may be increased there and not diminished. Such progressive commandments fulfilled being the only effective and true law necessary for the preservation of a nation.

But the unselfish prophet urges on his captive people nobler aims than mere self-preservation by requiring them to utilize their best efforts to advance the peace of their adopted country saying: Seek the peace of the city whither I have carried you captives and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

DEAR FRIENDS:—

Over eighteen centuries elapsed since our people were driven from the holy land and scattered around the cardinal points of the earth, travelling from nation to nation and not a people or language ever received us as hospitably and with as wide opened arms as the American people—this enlightened country who selected its head rulers when first established, the steadfast, honest George Washington, president, with peerless renowned councilors [blessed be their memory] who elevated the standard of this country with the assistance of Providence from on high, fulfilling the words of God through Moses his servant [*Erod. 23—9*] Thou shall not oppress

a stranger, for ye know the heart of a stranger. Dent. 10-19. Love ye therefore the stranger, for strangers, were ye in the land of Egypt.

Through a standard of Mosaic equality this country practically lived up to Hillel's summing up of the Torah. "What thou wouldest not have thy neighbor do unto thee, do not unto others"; therefore in due recognition of heavenly prosperity, for successfully liberating themselves of an oppressive yoke and banishing the voice of oppression suffered in their country—they open the gates of their land, inviting all the unsettled seeking habitation, away from the reach of despotic rulers;—all comers to this God blessed country, come and pastake equally of the Mosaic legislation (Lev. 24-22). One manner of law as well for the stranger, as for one your own country; granting equal privileges in the distribution of its country's fruits and resources, as seems goodly fit in the stranger's sight — much more opening widely the doors to houses of knowlege and all industries equally to the poor as to the rich, thereby polishing public opinion to shine as lustrous as the sun at noon; for such beneficence of this country, our religious law impels us with the patriotic duty, to seek for the peace and weefare for the this country forever.

To impress you further with our debt of gratitude due this country, I pray of you my worthy auditors your attention to the following beautiful Midrashic interpretation which can be viewed almost prophetically [Mid. Rab. Exod. Seet 4] Apropos to the passage in Ex. And Moses went forth and returned to Jethro his father-in-law; the Rabbis refer to Prov. 17-17. A friend loveth at all times and a brother in adversity is born originating the historic fact that at all times when a redeemer was truly needed to help humanity out of its difficulties, a helpful brother was always found; the friend who loveth at all times Jethro

was esteemed to be by Moses for sheltering him when fleeing from Pharaoh who sought his life — from these propositions the Rabbis concluded thus: whoever takes it upon oneself to do a good act — due reward for such good acts will not cease from such a household.

The reward to Jethro for redeeming Moses Israel's redeemer from the pursuit of an enemy, lasted for generations that subsequently the same heroic household deserved to redeem Israel again by cutting off Israel's enemy Sisera — as is related in Judge 4. 17. Sisera fled away on his feet to the tent of Jael the wife of Heber the Kenite who slew him.

Like reward rebounded to these United States for so goodly sheltering our ancestors from their persecutor, the Spaniards, enemies of light. This fact remonstrates the Midrashic interpretation as with Jethro the friend of Moses applying likewise to this Country the friends of our people, whose present generation deserved to vanquish the like enemy; succeeding gloriously to deliver the oppressed from their cruelties, which President McKinley called insufferable — lowering the boisterous pride of the Spaniards and crumbling the lofty arm of that cruel nation. This achievement is indeed a beautiful crown of victory to the fame of this Country that will endure forever.

Therefore it is incumbent upon our Jews to joy in its peaceful rejoicings, and partake of its sorrows when in trouble and at war, as the Midrashic sages amplify on the same subject previously quoted; as follows: Exod. 3. 10. "Now come and I will send thee unto Pharaoh;" the hesitancy of Moses in obeying the call, the Rabbis ascribe as due to the noble character of Moses — whom they picture, as remonstrating with the Lord saying: Oh, I cannot go without the permission of Jethro, my benefactor, who received me "a fugitive stranger" with the fondness as if I were his son; from this model of gratitude, the sages

draw the rule to make it a duty of even placing ones life in danger to recompense duly for hospitable treatment received in time of need as in the example of Moses' daring hesitancy to comply with God's will meaning as in Gen. 2, 17, sure death. But when Moses finds he must obey he returns first to Jethro his father-in-law, as if to take permission to leave.

The sages further exemplify from Kings 1-17-20, Elijah questioning God's justice while saying: "Hast thou also brought evil upon the widow with whom I sojourn by slaying her son"? Still the all just God Almighty forgive Elijah's impertinence, being an escapade through his ardent desire to deal benevolently with his kind mistress as is written: And the Lord heard the voice of Elijah.

Now with such fervent appreciation for hospitable treatment inherent with us, when this Country preparing for war against the cruel enemy, not for conquest of territory, nor to possess itself of undue riches, but only to exercise their love of liberty; free the oppressed from unrelenting oppressors. The youth of Israel true to their fame of heroism, freely volunteered in response to the Call to Arms, knowing well that going to the battle field means sacrifice of lives; and in many instances even against the pleasure of their poor parents.

And what impelled such bravery? The enthusiastic knowledge for freedom from persecution extended our brethren sheltering them from trouble, therefore our youth imbued with the spirit of our sages opportunely offered their lives for the kindness of being well sheltered.

NOW DEAR FRIENDS:—

As to the martyrs of Israel fallen in battle through which they sanctified the name of Israel among the nations by the zealous sacrifice of their pure-hearted, youthful lives, so that our ancestors cannot reproach us with the stigma of unpatriotism;

such as partaking only of the fat of the land, and evading service when the country is in need; it is therefore a holy duty upon us to show the sympathy of our hearts; how precious in our estimation we value these sanctified desirably chosen; who poured out their blood while offering their lives for their beloved and adopted country. Going forth in unity with their American brethren to fight the battle of duty, the battle for freedom and love of humanity. But it is our bounden duty, friends, to supplement our hearty sympathy with practical deed, so that each of us contribute a free will offering to aid the erection of a beautiful monument that will record as lasting as stone, the memory of these holy departed souls, so that future generations may see and learn to love and esteem the land of their birth and its dwellers as faithful brethren, in fulfillment of Scripture Malachi 2. 10. "Have we not all one father? Hath not one God created us?

Therefore let it be a holy duty upon all of us to guard and fulfill the statutes of this Country, to seek after its peace and good and pray for her unto God continually, to guard and save her from all trouble and affliction. That only righteous rejoicing and gladness be in her reach all the days; with growing prosperity to all the land and its dwellers.

May a beautiful spirit of wisdom and understanding inspire our rulers with their counsellors for the good of the country and its inhabitants. Amen!

— 25 —

IN MEMORIAM.

REVEREND AND DEAR SIR:--

The Sub-Committee chosen by the National Monument Committee having in charge the erection of the National Monument to the men who went down with the battleship Maine, our soldier heroes of the Cuban and Manila battlefields, and the brave fellows who died in camp, earnestly desire that one Sabbath be set apart, upon which congregational observance may be given in all Synagogues of the United States, to the heroism of the men whose lives were lost in the service of their country, either on the battlefield or from illness in camp.

It is the earnest desire of the National Committee, and of this Sub-Committee, that the soldiers, sailors and marines should be fittingly remembered at this time by a memorial service that will tell in how high esteem a Nation holds the men who met death under its Flag.

Will you not upon the 28th day of January next, in your Synagogue services, pay to the memory of the soldiers who died in their country's defense, the public tribute which is their due, and make a contribution to add some stones to the shaft which is to make their fame lasting. It is desired to make this a "Soldier's Memorial Day" in all the Jewish Congregations of the Country.

If this proposition meets with your indorsement, will you kindly answer by *return mail* to PAUL LATZKE, *Secretary of the National Monument Committee, Room 80, 154 Nassau St. N. Y.*

All remittance should be made to GEORGE J. GOULD, *Treasurer of the National Committee, Western Union Building, 195 Broadway, New York.*

Sincerely yours,

JULIUS FREIBERG, *President Union of American Hebrew Congregations.*

ISAAC M. WISE, *President Central Conference of American Rabbis.*

JOSEPH SILVERMAN, *1st Vice-President Central Conference of American Rabbis.*

ישיגו ונסו יגון ואנחתה, ומחרום יופיע רוח חכמתה ובינה, בלב יועציה
וישירה, ורוח נבורה לאנשי מלחתה, מישבי מלחתה שעירה,
לטובת הארץ ויושכיה, ולטובת כל מין האנושי, ויהיו למופת ולנס
לבל יושבי ארץ ותבל עד יבא רצין נואל אמן אמן סלה.

אחרי בן התפלל הי"ז המפואר הר"ר ישראל קופער נ"י
תפילה بعد שלום המדינה במש"ג בסדר תפילה.
מושמרי תחילים קפיטעל ט"ז, ב"ז, ל"ז.

אל מלא רחמים להקדושים, שנרגנה וצנבעה ושמתו במלחתה
אב הרחמים במש"ג בסדר תפילה.

לטיפולתנו, ולא עד אלא שבכל הportunity רתחו להבירותו חיבת בלבבונו יותר מאביו ומאמו – אתה מוצא בעת שמלקה אליו מאליישע זכה ליטול פי שנים ברוחו, היה לו לילך אצל אבי ואמו להחיותם, כמו שהחיה בן אבניא שלה, וכן אליו היה לו להחיות אבותיו, כמו בן הצדפת – אלא שמספר נפשו על אבניא שלה.

לבן בצאת העם האMRIקאי לעורך מלחמה לקראת איב האבורי (לא להרחב ארצם ולראשת מישבותו לו להם) כי אם באחבותם לקרוא לשביים דרום, ולהציג עיוקם מיד עשויקיהם כה, התנדבו בחורי ישדאל לצאת עמם לקראת נישך, והערו למות נפשם על שדי קטל (וכמה גנד רצון הוריה) ומה המריצים לכך? הרגש הדתי, והברת טובה אישר פעם בנפשם העדרינה) לאחיהם האMRIקאיים, אשר רתחו למטרת בצר להם, זאת המריצים – ועל בן מסרו נפשם על אבניא שלם כמו אליו ואליישע.

ויתה אח!

אללה בחורי ישראל הקדושים, אשר קדרשו שם ישראל בעמיהם – בדמי ימייהם, ובנפשם – ברגע לבבם הטהורה (לבב נהייה עוד להרפה בניים לאטורה, רק מטיב הארץ יאכלו בני ישראל ובוים צרה וצוקה יסתורן) – לבן חוב קדוש הוא עליינו להראות רחשי לבבינו כי קדושים מהה לנו אלה הקדושים בחורי המה, אשר שפכו דםם, ופסחו נפשם על האבניא שלם, בזאתם יחר את יתר אחיהם ה MRIKIANS ללחומ מלחמת מצוחה, מלחמות החופש לאהבת אדם –!

אבל אחינו בני עמי!

עלינו להראות רחשי לבבינו בפזען – באשר כל אחד מעתנו יתנו נדבת לבבו הטהורה להקים עמוד פאר לצין על קבר אלה הקדושים, למען יראו דור יבא בנים יולדו ויקחו מוסר, לאחוב ולהזכיר ארץ, ארין מולדתם ויושביה כאחים נאמנים, בדברי הנביא (מלאכי ב' 10) הלוא אב אחד לכלן, הלוא אל אחד בראנן וגוי – לשמר ולקיים חוקי המדינה, לדודו שלוימה וטובה, ולהתפלל בעיה אל ה' תמייה, להצילה מכל צרה ונזק, רק ששין ושםה

ודבר נפלא הגני להשטייע באוני ישמעי הנכבדים, מה שאמרו
חכמי המדרש (שמות רבח פ"ד) והוא מעין נבואה ממש (זה
לשונם שם) (בחיב שמות ד' 18), וילך משה ווישב אל יתר
חוותנו". (החד משלוי י"ז) בכל עת אהוב הרע, ואח
צירה יולד. מי היה אהוב הרע? זה יתרו שקבל משה
שחיה בורה מפני פרעה, מכאן אתה לנו, מי שקבל על עצמו
עשות מצוה, אין אותה מצוה פוסקת מביתו-מצותו של יתרו
שקלב בתוך ביתו נואל שברח מפני השונא, עמה מביתו-שקלב
שונא שברח מפני הנואל והרנו,- איזה, זה סיפרא שנ"א "וסיפרא
ס ברנלי אל אוחל ייל אשת חבר הקני" (ויצאי חלציו של
תיר). בן מצותם של עם ה א מעריך א ני שקבלו בתוכם
אנדרפים שברחו מפני השונא, הן מה עם הספרדים מזרדי או,
איבן אין אהה מצוה פוסקת מהם, והוא שעמدة להם עתה
במלחמהם את הספרדים) לחליין נגשים מיד עוישקיהם כח,
ההשפיל נאון עריצים, ולשביר ורוע נוי אכזרי אשר ז肯 ונער לא
חטמו ונור נצחן לעטרת תפארת בראשם סלה!

לכן חובה علينا לשמר ולהזכיר חוקי המדינה בתורה
במצוה ולהתפלל בעודה אל ה' כי בשלומה שלום לנו סלה.
בן אחיו בני עמי מהויבים אנחנו לחתת חלק בשונן המדינה
גוננה באזר לה—בנית שלום, ובעת מלחמה למסור נפשותינו על זה,
גמ"ש רוזל (במנדריש פ"ד) ויל בשעה שאמר לו הקב"ה למשה
לכבה ואשלחך אל פרעה" אמר לו רבן העולמים אני
בכל, מפני שקבלני יתרו ופתח לי פתח ביתו ואני עמו בבן,
מי שהוא פותח פתחו להבירו נפשו חייב לו (בלומר חייב למסור
פשו עלייה ואביך מישה בן שאעב"י שמתבנן ליעינש בהפצרו
נשליחות המקומ ב"ה, מ"ט חייב ליעשות בן לכבוד יתחו). ובן
אותה מוצאה אליו, בשעה שהליך אצל צרפת האלמנה, מות בנה,
וחתול מהחנן ואומר "הנס על האלמנה אשר אני מתנורר עמה
והיעודה להמית את בנה" (מלאכיות א"ז 20), (התיה דברים בלאי
מעלה לאמור הרעotta כדי להציג את הילד) ומתייב "וישמע ה"
בקול אליו ותשב נפש הילד" נראה הנם כי הקשה לדבר-מצאו
רבריו חן בעני הקב"ה באשר יוצאים מלבד מהור לבן עני הקב"ה

למען תחוקנה ידיהם לעשות חיל (זהה להם דבר ה') בנו בתים ושבו, ונטעו גנות ואבלו את פרינץ קחו נשים והולידו בנים ובנות ואת בנותיכם תנו לאנשיכם, ורבו שם ואל תעטתך ברך זה תלכו לטובת האומה בקיום העצמי.

אהרו בן בא להם דבר ה' להישרים בהנגע אל המדינה אשר הנלו שמה לאמה, כי כל אשר יהיה לאל ידם לעשות לטובת העיר אשר הנלו שמה, דרישו טובתה. זהה דרישו את שלום העיר אשר הנלו אתכם שמה, והתפללו אל ה' בעדרה כי בשלומה יהיה לכם שלום.

אהו!

יום שגלוינו מארצינו זה 1830 שנה, מתפורנו לאربع בנות הארץ, לא קבלו אותן שיטות אימה וולשין בספר פ', ובו רועית פרוחות כעם (הأمיריקאי), העם הנאור הזה! ובראשם מושל מקшиб על דבר אמרת הפלעיזודענט דואדז'ו ויאשינגטן זל וויז'ז) הוקמו על מאת ההישג הזה העליונה, למלאות דבר ה' ביד משה עבדו (שמות ב' 9) ונגד לא תלחין ואתם ידעתם את נפש הנר ואהבתם את הנר, כי נרים היותם (דברים כ' 19). לא תסניד... אשר ינצל אליך... עמך ישב... בקרך במקום אשר יברח... בטוב לו לא תוננו (דברים כ' 16-17). ויהיל פירש מה דבניה عليك לחרך לא תעבוד! ולהברית טוביה להישג הזה העליונה שפרק מעיליהם עיל ורים, והשבית קול נונש מארצם (פתחו עם האמעריקאי) שעריו ארצם לבל אובד ונדה, לבל ננטש ונעננה ממשלה עדריצים, ותקקו חוקים טובים וישראלים, לבל באו שעריה בלי הבדל דת וים—חיקת אחת ומשפט אחד לנרג ולאורה הארץ, כלם יהנו מפריה וצובה במלא רוחב ארץם כטוב בעיניהם, ועוד יתרה תעשה הממשלה, הلتוי בתי הכרם ומילאה פתוחים בארץ להרזה לבל באו שעריה, נס תאריך באור החשלה בשמש בצחרים לאורה ולנה, לעישר וocabio נס יהה.

לכן עפי' דת תהnik מהויבים אנחנו בני ישראל לדרישת שלמה יטובה כל הימים.

ואלה דברי הספר

אשר שלח ירמיה הנביא מירושלים אל כל העם אשר הינה נבודכנדזר מירושלים בבליה. כה אמר ה' צבאות אלה ישראל לכל הנולח אשר הנhti מירושלים בבליה: בנו בתים ושבו, ונטעו גנות ואכלו את פרין, קחו נשים והולידו בנים ובנות, וקחו לבניכם נשים, ואת בנותיכם תנו לאנשים, ותלדנה בנים ובנות, ורבו שם ואל תמעטו, ודרשו את שלום העיר וגו". (ירמיה ב"ט).

כיהועה בבר הי' בישראל כתות נזירים מקדם קדמתה: ובאשר הרבה הבית בראשון, נראה כי רבו או פרושין אשר אמרו להפריז על המדה לפהוש ולהנזר מכל המדה התבבל מבל ובל, ובנראה גם מבנות בתים לשבת בהם וקחת נשים, כגון שמצינו (במסכת בתרא דף ס" ע"ב) תיר משחרב הבית בשניה רבו פרושין בישראל שלא לאכול בשד ושלא לשותה יין (עד שם). תניא א"ר ישמעאל בן אלישע, מיום שהרב בהמ"ק דין הוא שנזיר על עצמוני שלא נאכל בשר ולא נשתה יין, ומיום שפשטה מלכות אדום שנחרין עליינו נורות קשות, ו מבטלין ממנו תורה ומצוות, ואין מנהת אותנו ליכנס לשכובו הבן (פ"י למול את בנו) דין הוא שנזיר על עצמוני שלא לישא אשה ולהוליד בנים, ונמצא זרעו של אברחות כליה מאליי, לבן שלח הוא י"ת ע" נביאו ירמיה לבני הנולח להזהירם מדרך זו, וזוה לדבר אל להם דברים טובים ונחומים, לעורם ולעינדם משפל מצבם,

דרוש לוחbir

מעללי אנשי חיל בני ארצות הברית

במחוזות את הספרדים בשנת 1898,

אשר דריש בקהל רב בברובנו בני ישראל,

שיק בשלוח טיב שיבת, שנת חרב ט לפיק.

הרב ר' אברהם עבר הירושאוייטין

הנה בקוק בני קליטויזידז'

Residence: 160 Madison Street.

נדפס במצות הבודיעניט והקאמיטע רביהנן בannel.

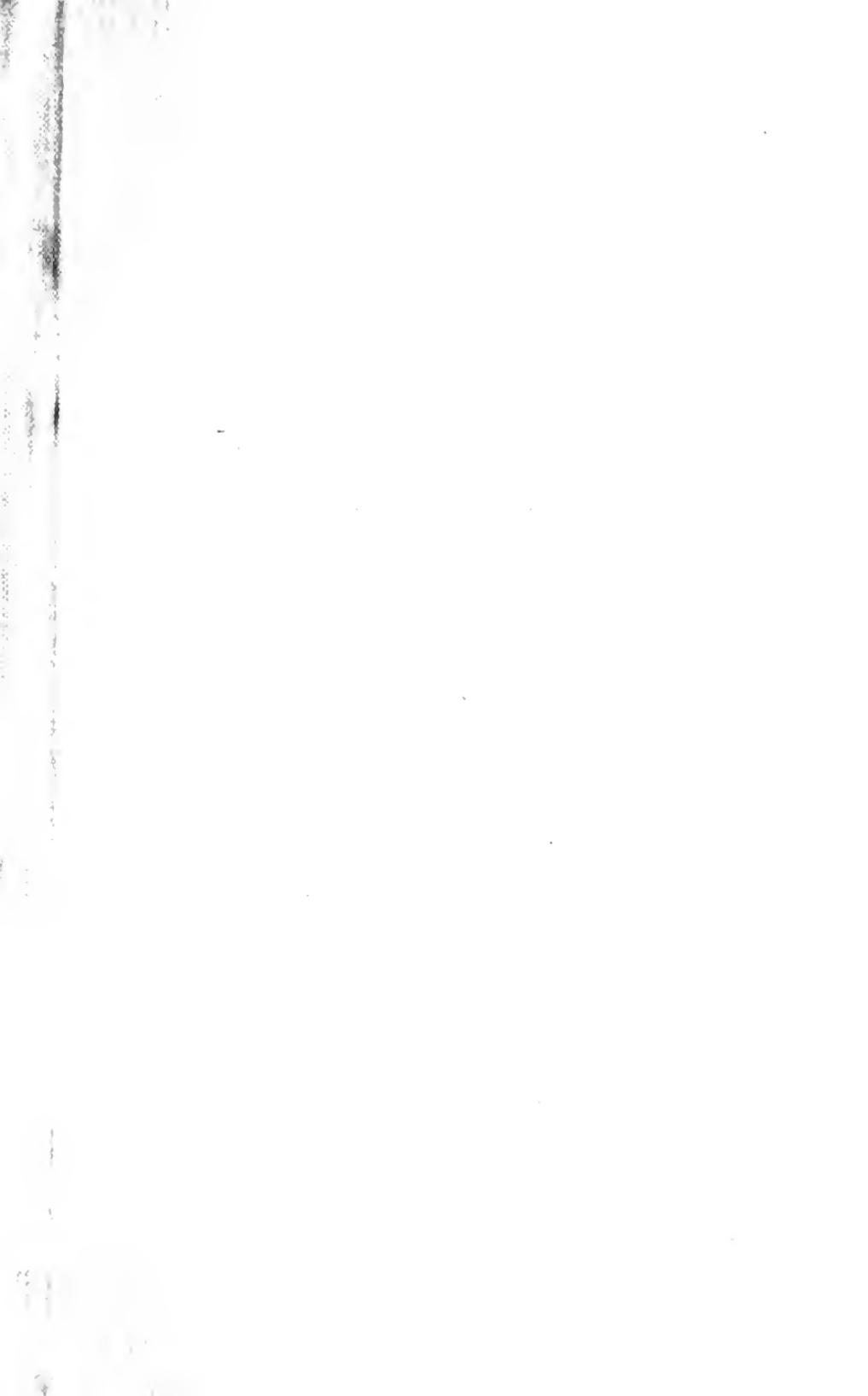
13—15 פיק סט.

בנין קומת הרים

ניו יארק.

ברפום א. שינקלינג

210 Clinton Street.

LIBRARY OF CONGRESS

0 013 902 272 5